

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **F. G. M.**
st. přísl. X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2019, č. j. OAM-213/ZA-ZA11-P06-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a jeho předcházející průběh

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2019, č. j. OAM-213/ZA-ZA11-P06-2019 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení

mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce podal dne 28. 2. 2019 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu (řízení k jeho první žádosti ze dne 30. 11. 2018 bylo zastaveno, jelikož nebylo možné zjistit místo pobytu žalobce). Žádost odůvodnil tím, že na Kubě je komunismus, měl potíže s policií, protože byl živnostník (taxikář) a občas byl neoprávněně předvoláván na policii. Rovněž od matky se dozvěděl, že ho v místě jeho bydliště hledala policie.
3. Při pohovoru k žádosti dne 5. 3. 2019 žalobce mj. uvedl, že na Kubě žil pouze v Havaně. Zemi původu opustil v létě 2018, v ČR žije jeho otec (od roku 2005, je ženatý s občankou ČR). Problémy s vycestováním či vyřízením víza neměl. V zemi původu žije jeho matka, bratr, syn a prarodiče; se svou přítelkyní, s níž má syna, se rozešel. Jeho syn bývá o víkendech u jeho matky a žalobce s ním je v kontaktu přes Skype. K problémům s policií uvedl, že dostal opakovaně předvolání z důvodu, že policie nerozuměla, kde vzal peníze na automobil, s nímž provozoval taxislužbu, a rovněž se ho ptali, proč jeho otec odešel z vlasti. Na policii byl předvolán asi 5krát nebo 6krát, a to od roku 2016 do prosince 2017. Dle žalobce se jednalo o Národní revoluční policii, ta ho předvolala písemně na adresu bydliště. Výslech byl prováděn jedním uniformovaným policistou, probíhal asi hodinu a poté mohl odejít domů. V rámci ostatních předvolání se ho ptali na to stejné a žalobce jim sdělil pravdu – že mu peníze poslal jeho otec, který žije v ČR a má zde manželku. V opakovaném předvolávání žalobce spatřoval šikanu. Od prosince 2017 nebyl žalobce předvolán proto, že v té době žil na jiném místě, u přítelkyně, a proto nebyl policistům z jejich čtvrti na očích. Ve vztahu k předvolání v prosinci 2017 žalobce uvedl, že dostal pokutu asi 40 USD za to, že stál na místě u jednoho hotelu, přestože stál naproti přes ulici. Doplnil, že auto bylo napsané na jeho tetu, která ho ale již prodala a dala otci nějaké peníze. Žalobce si na postup policie nikde nestěžoval. Dále uvedl, že mu jeho matka telefonicky sdělila, že se k nim domů opakovaně dostavila policie, která ví, že žalobce odjel z Kuby, a že pokud se vrátí, hrozí mu vězení. Je-li člověk v zahraničí více než tři měsíce, je považován za kontrarevolucionáře a nepřítele lidu.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí postupně zabýval jednotlivými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Přitom vyšel z následujících informací o zemi původu žalobce: Úřední věstník Kubánské republiky, Ministerstvo spravedlnosti, ze dne 16. 10. 2012 - zákon o migraci ze dne 20. 9. 1976, v novelizovaném znění, prováděcí předpisy k zákonu o migraci ze dne 19. 7. 1978, v novelizovaném znění; Konzulární informace Velvyslanectví kubánské republiky v ČR, Konzulární služba uložena z internetu dne 3. 4. 2019; Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP a Informace OAMP – Kuba: Politická a bezpečnostní informace ze dne 28. 8. 2018.
5. Žalovaný předně dospěl k závěru, že žalobce nevyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a proto nebyly naplněny podmínky pronásledování podle tohoto ustanovení. Žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, ve vlasti nebyl nikdy nijak aktivní. K důvodům odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že byl opakovaně předvoláván na policii k výsledku v souvislosti s provozováním taxislužby a kvůli svému otci. Dle vlastních

slov nebyl ve své vlasti z ničeho obviněn ani trestně stíhán, naposledy byl na policii předvolán v prosinci 2017 a následně mu byl vydán cestovní pas a vízum, a bylo mu bez jakýchkoli problémů umožněno opustit Kubu.

6. Ve vztahu k možnému pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný k důvodům uváděným žalobcem poukázal na to, že výčet důvodů pronásledování (rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů) je taxativní. Žalobce neuvedl žádné problémy, které by s uvedenými důvody pro udělení azylu souvisely, pokud poukazoval na opakované předvolávání na policii v souvislosti se svým podnikáním. Žalovaný uvedl, že je legitimním právem každého státu upravovat příslušnými předpisy jednotlivé trestné činy či přestupky a kontrolovat či sankcionovat jejich dodržování, pokud se tak děje na základě zákona a bez porušování základních lidských práv; tak tomu evidentně bylo i v případě žalobce. Pokud počínání policie považoval za nezákonné, měl se žalobce domáhat prošetření věci u nadřízených orgánů ve své vlasti. Žalobce nebyl v souvislosti s podnikáním nikdy zadržen, nebyl z ničeho obviněn ani trestně stíhán, výslechy probíhaly rovněž standardně, stejně jako se v případě podezření z trestné činnosti podnikatelů dějí i v ČR.
7. Tvrzení žalobce, že se policie snažila získat informace o jeho otci, považoval žalovaný za účelové. Otec žalobce Kubu opustil již v roce 2005, aniž by měl s vycestováním problémy. Pokud by žalobce či jeho otec byli pro kubánské orgány „zájmovými osobami“, nebylo by jim umožněno zemi opustit. Nadto pokud byl žalobce naposledy předvolán k výslechu v prosinci 2017, avšak zemi opustil až v září 2018, svědčí to o tom, že tvrzené problémy nebyly skutečným důvodem odchodu žalobce z vlasti.
8. Ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Tvrzení žalobce, že mu v případě návratu hrozí vězení, považoval žalovaný za spekulaci, resp. ničím nepodloženou a zcela subjektivní domněnku. Ze zjištěných informací o zemi původu žalobce žalovaný zjistil, že dle novely migračního zákona Kubánské republiky z roku 2012 byla rozšířena možnost kubánských občanů cestovat do zahraničí, tato novela je kubánskými orgány respektována a k nedodržení příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v ojedinělých případech, které se týkají opozičních aktivistů. Žalovaný neeviduje žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob ve vztahu k neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu, kteří se vrátí do vlasti. Žalovaný rovněž nemá informace o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci těchto osob ze strany státních orgánů, případně k jejich systematickému sledování. Žalovaný tedy v případě žalobce neshledal žádné překážky, které by vedly v případě jeho návratu do vlasti k ohrožení jeho osoby nebezpečím vážné újmy.

III. Žaloba

9. Žalobce zopakoval, že důvodem jeho žádosti byly jednak jeho problémy s policií, která jej opakovaně předvolávala k výslechu a dále obava z návratu do vlasti v souvislosti s jeho delším pobytem v zahraničí a podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Nesouhlasí se závěrem, že mu ve vlasti nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, resp.

vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Má za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.

10. Podle žalobce nemůže informace poskytnutá zastupitelským úřadem Kuby naplňovat podmínky § 23c zákona o azylu, neboť nelze očekávat, že by úřad země původu sám přiznával porušování lidskoprávních závazků. Tuto informaci proto nelze považovat za vyváženou ani důvěryhodnou. Pokud žalovaný uvedl, že novela migračního zákona Kubánské republiky má být ze strany kubánských orgánů respektována v „drtivé většině případů“, podle žalobce implicitně připustil, že je zde stále skupina osob, které jsou ohroženi nebezpečím vážné újmy, pokud na dlouhou dobu vycestují do zahraničí. Žalovaný neučinil žádný závěr, proč by se žalobce neměl v této ohrožené skupině nacházet. Samotná změna v zákoně neznamena sama o sobě žádný posun ve vztahu k postihování emigrujících osob, důležité je zkoumat uplatňování zákonů v praxi; to žalovaný dostatečně neučinil, pokud vycházel pouze ze sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR, resp. zastupitelského úřadu ČR v Havaně.
11. Podle žalobce není rovněž zřejmé, odkud informace čerpá samotný zastupitelský úřad v Havaně, zda je při své činnosti aktivně zjišťuje či jak je získává. Zastupitelský úřad Havana pravděpodobně nemá možnost kontrolovat postupy kubánské policie, nemá oprávnění vstupovat do věznic či jiných detenčních prostor, ani nevede seznamy nevrátivších se emigrantů a nesleduje jejich osudy. Podle žalobce tento úřad z titulu svého postavení, působnosti a pravomocí nemůže mít skutečný a objektivní přehled o „drtivé většině případů“ všech navracejících se emigrantů, jeho vyjádření proto nemůže být přikládána zásadní důkazní váha. Žalobce proto odkázal na zdroje, které vyjádření MZV ČR a ZÚ Havana, že „nevidují“ nebo „nemají informace“ o pronásledování neúspěšných žadatelů o azyl v jiných státech, minimálně zpochybňují.
12. Žalovaný připustil, že kubánské migrační orgány mají velmi přesný přehled o pobytu všech občanů, kteří Kubu v posledních letech opustili. Oprávněnost obav žalobce (označení za emigranta a následné sankce v podobě např. ztráty pobytového statusu potvrzuje zpráva *Cuba: Travel Regulations and Civil and Political Rights; COI Compilation* ze srpna 2017, publikovanou na internetových stránkách ecoi.net, která pod bodem 1.3.1 kromě možnosti ztráty pobytového statusu hovoří o tom, že osoby považované za „emigranty“, které nebyly na území Kuby po dobu delší dvou let, rovněž ztrácí přístup ke zdravotní péči, je zde reálné nebezpečí propadnutí veškerého majetku státu. Zpráva dále hovoří o restrikcích, které prožívají rodinní příslušníci osob, které kubánský režim považuje za „emigranty“. O reálné hrozbě ztráty pobytového oprávnění hovoří i zpráva *Institute for War and Peace Reporting* ze dne 8. 6. 2017, publikovaná na internetových stránkách Refworld.
13. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval postavením navrátivších se osob pouze ve vztahu k možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu. Podle žalobce jsou tyto skutečnosti relevantní spíše ve vztahu k azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Důvodem postihu občanů za dlouhodobější pobyt v zahraničí ze strany kubánských státních orgánů je podle žalobce skutečnost, že opuštění Kuby považují za jakousi „zradu“ státu. To je podle žalobce potřeba vnímat jako projev určitého politického přesvědčení, které státní orgány Kuby emigrujícím občanům minimálně přisuzují. I v tomto proto žalovaný pochybil. Jakkoli ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by na

Kubě systematicky docházelo k mučení navrátilců se emigrantů, kubánský režim tyto osoby za pobyt v zahraničí různými způsoby postihuje. Žalobce má za to, že tyto sankce mohou dosáhnout úrovně pronásledování na kumulativním základě.

14. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přijaté řešení reaguje na konkrétní okolnosti řešeného případu. Shromážděné podkladové informace neodporují charakteristikám uvedeným v § 23c zákona o azylu, ve věci byly shromážděny adekvátní a aktuální informace o situaci na Kubě.
16. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by zařazení Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR bylo nepřijatelné. Tato informace se totiž týká vymezení a podmínek poskytování konzulárních služeb pro kubánské občany v naprosto obecné rovině bez vazeb na jakoukoli konkrétní osobu. Obdobně i informace z Úředního věstníku Kubánské republiky nemají jakoukoli bezprostřední vazbu na konkrétní osobu žalobce, obsahují obecně platné kubánské právní předpisy. Jedná se o standardně používané materiály, správnímu orgánu z jeho dosavadní činnosti není známo, že by jejich zařazení do spisu bylo soudy hodnoceno jako problematické či nezákonné, podle žalovaného je nelze považovat za nevyvážené a nedůvěryhodné.
17. Žalobce měl možnost se seznámit s podkladovými informacemi shromážděnými žalovaným v průběhu správního řízení, vyjádřit se k nim, případně je doplnit, což neučinil. Nynější snaha zpochybnit závěry, které mají dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech, vyznívá zcela účelově, o to více pak za absence konkrétních skutkových souvislostí, které by svědčily důvodnosti tvrzených obav. Nadto žalovaný podotýká, že první ze dvou materiálů, na které žalobce v žalobě poukazuje, se dovolává na straně 35 zprávy z norského Landinfo z května 2017, v níž se mj. poukazuje na mnohem složitější a delší proces repatriace před změnou migračního práva v roce 2013, takže nyní je mnohem snazší se repatriovat. Žalobce sám v žalobě konstatuje, že ze zpráv nevyplývá, že by na Kubě systematicky docházelo k mučení navrátilců se emigrantů. Svou argumentaci opírá v žalobě o tvrzení, že sankce pro osoby pobývající delší dobu v zahraničí mohou dosáhnout úrovně pronásledování na kumulativním základě. Nepředkládá však žádné konkrétní důvody, pro něž by se tak mělo stát v jeho případě, nenásvědčují tomu ani jeho tvrzení uvedená v rámci správního řízení.
18. Žalovaný nemá důvod nevycházet ze zprávy MZV ČR, v níž se uvádí, že v drtivé většině případů je nové znění migračního zákona kubánskými orgány respektováno, k nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze ojediněle, zejména u opozičních aktivistů, počet těchto případů ale není příliš vysoký. Vzhledem k obsahu žalobcových sdělení není důvod jej řadit mezi opoziční aktivisty. Stejně tak není žalovanému zřejmé, z jakého důvodu se dovolává zprávy Institute for War and Peace Reporting z 8. června 2017, která (alespoň dle výsledku dohledávání žalovaného) nese název Cuba's New Generation of Independent Women Journalists. Obsah

této zprávy nemá se situací či profesí žalobce, pracujícího na Kubě jako řidiče taxi, nic společného.

19. Námitka vycházející z připisovaného politického přesvědčení žalobce nemá oporu v jeho sděleních, pokud konstatně uváděl, že žádné politické přesvědčení nemá a nikdy nebyl politicky aktivní. Ze sdělení žalobce nelze zjistit, že by byl vystaven ve vlasti jednání označitelnému jako pronásledování, tím méně z důvodu azylově relevantního. Žalovaný podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal sled úvah, vedoucí jej k závěru, že žalobce zemi opustil na základě vlastního, subjektivního rozhodnutí, nikoli pod tlakem objektivních okolností z hlediska mezinárodní ochrany relevantních. Cestovní pas, jímž žalobce doložil v řízení vedeném žalovaným svou totožnost, byl vydán 22. 3. 2018 s platností na 6 let. O potřebě prodlužování tohoto dokladu po dvou letech pobytu v zahraničí prostřednictvím zakoupeného kolku se žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, u žalobce však vzhledem k datu vydání uvedeného dokladu dosud nenastala ani tato situace (k tomu žalovaný citoval z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č.j. 4 Azs 112/2019 – 46).
20. Žalovaný trvá na tom, že žalobcem předkládané obavy nejsou opodstatněné. S výjimkou několika zmíněných předvolání na policii neměl se státními orgány Kuby problémy. Do ČR přicestoval 4. 9. 2018, o mezinárodní ochranu však požádal až 30. 11. 2018. O mezinárodní ochranu mohl nepochybně požádat již dříve, pociťoval-li prezentované obavy natolik palčivě. Nadto má žalobce v zemi původu početné příbuzenstvo, včetně vlastního syna, na nějž, jak sám uvedl, neplatí výživné, o dítě se o víkendech stará žalobcova matka, čímž ona přispívá na jeho výchovu. Žalobce má možnost legalizovat si svůj další pobyt na zdejšího území podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, preferuje-li takovou možnost víc, než život na Kubě.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Učinil tak při splnění podmínek § 51 s. ř. s. bez jednání.
22. Žaloba není důvodná.
23. Žalobce brojí proti posouzení podmínek azylu i doplňkové ochrany, obavy z pronásledování, resp. vážné újmy v případě návratu do země původu odůvodňuje tím, že byl před svým odjezdem ze země opakovaně předvoláván na policii, a rovněž že mu hrozí postihy za to, že v zahraničí pobýval delší dobu a požádal zde o mezinárodní ochranu.
24. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

25. Podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle zákona o azylu považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
26. Ve vztahu k podmínkám pro udělení azylu soud uvádí, že z důvodů uváděných žalobcem nelze usuzovat na to, že by měl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, neboť zastávání politického přesvědčení negoval, stejně jako případné politické aktivity. Skutečnost, že byl v zemi původu na policii předvoláván k zodpovězení otázek týkajících se výkonu jeho živnosti (taxislužby), a že byl přitom dotazován též na otce, který se t. č. nacházel v zahraničí, nelze považovat za indicii vedoucí k závěru, že žalobce byl pronásledován za uplatňování určitých politických názorů v zemi svého původu. Žalobce až v žalobě vyslovil tezi, že svůj politický postoj vyjádřil již tím, že z Kuby emigroval. S tímto názorem, tj. že pouhé vycestování žalobce by z něj činilo odpůrce režimu, se krajský soud neztotožňuje, zvláště za situace, kdy žalobce vycestoval zcela legálně, bez jakýchkoli problémů. Pouze ze skutečnosti, že žalobce v zahraničí pobývá delší dobu nelze dovozovat jeho politické přesvědčení či postoj.
27. Samotná skutečnost, že na Kubě dosud panuje komunistický režim, a že se žalobci v jiném režimu žije lépe, neodůvodňuje naplnění pojmu pronásledování ve vztahu k jednotlivci, ani pojmu rizika vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, který je podstatný pro udělení doplňkové ochrany. K obecným podmínkám v zemi původu vždy musí přistoupit konkrétní individuální okolnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že existuje přiměřená pravděpodobnost pronásledování jednotlivce (žadatele o azyl) či riziko vážné újmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82). Pokud žalobce v žalobě poukazoval na politické přesvědčení, které však odvozoval pouze ze skutečnosti, že ze země vycestoval a pobýval v zahraničí delší dobu, soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by se v jeho případě mohlo jednat o pronásledování z politických důvodů.
28. Pokud byl žalobce v zemi původu předvoláván k výslechům, sám uvedl, že jejich obsahem byla snaha státních orgánů zjistit, jakým způsobem přišel k vozidlu, s nímž provozoval taxislužbu. Byl-li v rámci těchto výslechů žalobce dotazován na svého otce, za situace, kdy vozidlo bylo pořízeno (jak žalobce uvedl) též z peněz jeho otce, takové otázky nelze bez dalšího hodnotit jako nepřipustné či šikanozní. Relevantní je, že výslech probíhal standardně, žalobce nebyl z ničeho obviněn či obžalován, neuváděl, že by mu byl ztěžován výkon jeho výdělečné činnosti. Pokud uváděl, že mu byla neoprávněně uložena pokuta za

parkování na prostoru k tomu vyhrazeném, jeho předvolání k vysvětlení okolností této události ze strany policie nelze samo o sobě považovat za postup vymykající se běžné činnosti policejních orgánů.

29. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu je nutno uvést, že v souladu s ustanovením § 23c zákona o azylu i relevantní judikaturou správních soudů stíhá žalovaného povinnost zjistit situaci v zemi původu [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58 či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36 a čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany („procedurální směrnice“)]. Přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu původu žadatele o mezinárodní ochranu, jsou jedním ze stěžejních podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaného. Tyto informace o zemi původu musejí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS).
30. Zprávy o zemi původu krajský soud hodnotí jako přiměřeně aktuální a relevantní k datu vydání napadeného rozhodnutí; Informace MZV ČR je sice z roku 2017, nicméně Informace OAMP ze dne 28. 8. 2018 napadené rozhodnutí předcházela cca o 6 měsíců. Podstatné je, zda od doby vydání shromážděných informací do doby vydání napadeného rozhodnutí, případně též následně do doby vydání rozhodnutí soudu, nedošlo k takové změně okolností v zemi původu žalobce, jejichž prismatem by dosud zjištěné informace musely být vyhodnoceny jako zastaralé či neaktuální (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017 č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 109/2019 - 74); k takovému závěru však krajský soud nedospěl.
31. Co se týká konzulární informace zastupitelského úřadu Kuby (Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, stažené z internetu ze dne 3. 4. 2019), která je založena ve správním spise, jedná se o veřejně dostupnou informaci, nikoliv o informaci, kterou by si žalovaný na zastupitelském úřadě Kuby vyžádal. Soud nevidí důvod k tomu, proč by taková informace měla být vyloučena, resp. proč by žalovaný z takové veřejně dostupné informace vydané orgány země původu neměl vycházet, je-li taková informace doprovázena i dalšími podklady z jiných nezávislých zdrojů. To bylo v dané věci splněno, neboť uvedená informace byla doplněna též Informacemi OAMP a Ministerstva zahraničních věcí ČR.
32. Krajský soud neshledal, že by žalobce měl z hlediska individuálních rizik v případě návratu do země původu čelit zásadním problémům. Jak již bylo zmíněno, žalobce nebyl a není politicky aktivní, nelze tedy důvodně předpokládat, že by o se o něj měl kubánský režim v negativním smyslu zajímat a že by jej z tohoto důvodu měl vystavovat cíleným represím. Při úvahách o případném budoucím pronásledování v případě návratu žalobce do země původu se jedná o podstatné zjištění, které je nutno hodnotit v souvislosti se zjištěnými informacemi o Kubě, a zejména s ohledem na obsah informací o právní úpravě vycestování (viz novelizovaný kubánský zákon o migraci), lze tento následek hodnotit jako nepravděpodobný. Do České republiky žalobce vycestoval za svým otcem, přičemž důvodem, pro který svoji vlast opustil, jistě nebyl útěk před útlakem komunistického

režimu či obavy ze vzniku vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nelze odhlížet ani od skutečnosti, že žalobce z Kuby vycestoval bezproblémově, a sice až po několika měsících poté, kdy měl být dle svého tvrzení šikanován (neopodstatněným předvoláváním) na policii.

33. V případě žalobce tedy bylo možné dospět k závěru, že v jeho příběhu nejsou dány azylově relevantní důvody, a proto nebylo na místě udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 14 zákona o azylu. S ohledem na absemci azylově relevantních důvodů tak nebylo na místě uvažovat ani o tom, že by žalobce v případě návratu na Kubu mohl být pronásledován na kumulativním základě. Nad rámec nutného odůvodnění soud podotýká, že občany Kuby dlouhodobě pobývajících v zahraničí nelze považovat za „sociální skupinu“ ve smyslu § 12 zákona o azylu; ostatně žalobce to ani v žalobě netvrdil, poukazoval primárně na politický důvod pronásledování.
34. Ve vztahu k žalobcem tvrzeným obavám, že by mohl být v zemi původu vystaven represím či znevýhodňován v důsledku svého dlouhodobého pobytu v zahraničí soud uvádí, že tato skutečnost je relevantní z hlediska možného udělení doplňkové ochrany. Z předcházející rozhodovací činnosti žalovaného je soudu známo, že z tohoto důvodu byla některým žadatelům z Kuby doplňková ochrana v minulosti udělována, a to do doby, než došlo ke změně kubánského zákona o migraci, resp. než žalovaný tuto skutečnost zjistil a ověřil dopady této změny právní úpravy. V jejím důsledku již občanům Kuby v případě návratu do země původu po uplynutí doby, na kterou bylo vycestování povoleno, zásadně nehrozí závažné problémy a nebezpečí vážné újmy. Rovněž Nejvyšší správní soud takovou změnu, resp. a její důsledky spočívající v neprodlužování rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu, aproboval, viz např. rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 – 41, usnesení ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019 – 54, ze dne 24. 7. 2019, č. j. 4 Azs 112/2019 – 46, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 10 Azs 244/2018 – 58, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 197/2019 – 45).
35. Na rozdíl od azylu, kdy se uplatňuje test tzv. přiměřené pravděpodobnosti (pronásledování z azylově relevantních důvodů), v případě doplňkové ochrany se aplikuje test reálného nebezpečí vzniku vážné újmy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 2 Azs 48/2007 či ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008). V případě testu reálného (skutečného) nebezpečí se zkoumá, zda ve významném procentu případů obdobným situaci žadatele dojde k nežádoucímu následku, takže žadatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.
36. Z Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017 vyplývá, že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídít obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek. Žalobce do žádné z uvedených skupin nespadá. Ostatních shromážděné informace (viz

Informace OAMP – Kuba – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze srpna 2018, vypracovaná mj. v souladu se standardy Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, která je opatřena odkazy na zdroje informací, z nichž ve svých zjištěních vychází) poukazují na omezování svobody vnitřního pohybu, svobody zahraničního cestování některých skupin obyvatelstva (např. vojenského a lékařského personálu) a na řadu úředních překážek v případě legální emigrace. Taková zjištění obavy žalobce z toho, že v jeho případě by mu reálně hrozilo riziko vzniku vážné újmy, neosvědčují.

37. Žalobce žádnou individualizovanou relevantní hrozbu nezmiňuje, pouze obecně odkazuje na některé další zdroje informací o zemi původu, aniž by však tyto informace či jejich relevantní části k žalobě přiložil či je navrhl k důkazu. Informace, kterou podle žalobce obsahuje zpráva *Cuba: Travel Regulations and Civil and Political Rights; COI Compilation* ze srpna 2017, tj. že „emigrantům“, tj. osobám pobývajícím dlouhodobě v zahraničí, hrozí kromě ztráty pobytového statusu i další restrikce, nekoliduje se zjištěním žalovaného o možnostech obnovení trvalého pobytu žalobce na Kubě po novelizaci migračních předpisů, resp. jeho repatriaci při splnění zákonných podmínek. Podle Rozhodnutí č. 44, o postupu k vyřízení žádostí o pobyt na vnitrostátním území, které předkládají kubánští občané emigranti, musí žadatel o zařízení svého pobytu na vnitrostátním území splnit mimo jiné tuto náležitost: *informovat o příslušné osobě, která se na Kubě zavazuje zaručit se za ubytování a obživu v případě potřeby, pokud by dotčený nemohl mít k dispozici bydlení a vlastní příjmy*. Vzhledem k tomu, že žalobce má na Kubě část své rodiny (zejména matku a svého nezletilého syna, o něhož by měl pečovat) a v minulosti mu nečinilo obtíže obstarávat si prostředky na živobytí vlastní prací, lze u něj splnění podmínek pro repatriaci předpokládat.
38. Z parafrázované části úryvku odkazované zprávy není zcela zřejmé, zda se žalobcem uváděná příkoří týkají repatriovaných emigrantů (poukazuje-li se zde na dopady na rodinu osoby s označením „emigrant“, tj. osoby dosud pobývajících v zahraničí, či propadnutí majetku těchto osob), nicméně i pokud by takovým osobám i po repatriaci odlišné zacházení v některých oblastech (např. v oblasti přístupu k bezplatné zdravotní péči či vyplácení penzí), ve vztahu k individuální situaci žalobce (jeho věk, zdravotní stav, rodinné poměry) se nejedná o příkoří, která by svou intenzitou spadala pod vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Další odkazovanou zprávu *Institute for War and Peace Reporting* ze dne 8. 6. 2017, publikovanou dle tvrzení žalobce na internetových stránkách Refworld, která by obsahovala žalobcem tvrzené skutečnosti, nebylo možné dohledat, resp. soud z uvedeného data dohledal toliko zprávu s názvem *Cuba's New Generation of Independent Women Journalists*, která se žalobcem popisované situace netýká.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyla dána přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce byl po případném návratu na Kubu uvězněn nebo že by u něho bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že pobýval delší dobu v zahraničí. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. , podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).
41. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 Az, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. října 2021

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.